

Новорічна казка

Юлія Смаль

Ось і прийшли довгоочікувані зимові свята. На замовлення маленьких гномиків у їхній кімнати постійно падав сніг, росли ялинки і світилися різнобарвні гирлянди. І хоча сніг був холодний, маленькі гномики не мерзли, бо бабуса подарувала їм теплі рукавички та шалики. Марко та Оленка бавилися у сніжки, ліпили снігових баб і цілі фортеці. З ними часто бавився Жартун з Найвеселішої країни Найсмішніших жартунів (чи як там вона називається) та Сонячний Промінчик. Кузь та Русалоньки зараз спали аж до літа. Не приєднувалося до них і Наймудріше Зайченя, воно якраз змінювало шубку і ніяк не могло вийти з дому, щоб не потрапити до лап лисиці або вовкові. Хоча гномики сумували за старими друзями, та їм пощастило познайомитись зі Снігуром та Синичкою. Ну, ви знаєте, маленькі такі пташечки, їх треба підгодовувати взимку, підсипати весь час зернятка до годувальниці. Але ці Снігур та Синичка були незвичайні (мама і тато гномиків – визначні чарівники, дуже зайняті, тому діток їм допомагають доглядати чарівні істоти).

Снігур, насправді, Снічептах – сторічний чаклун, якому набридло людське товариство і він подався до лісу, вивчати тварин. Інколи він перетворювався на вовка і бігав зі зграєю, інколи – на ширяючого в піднебессі орла. А зараз от, він вирішив спробувати прожити зиму снігуром. Хоч чарівникові й було сто років, але він любив побавитися, посміятися та поганяти за сніжинками.

Синичка – справжня пташечка, яка зустріла колись Снічептаха, навчилася говорити, поступово зрозуміла, що таке "чари" і ... зуміла перетворитися на людину. Їй ще було важко, адже вона ще зовсім-зовсім молода, але вчилася Синичка затято, а у вільний час бавилася з дітьми.

Маркові і Оленці не потрібно боятися застуд, адже їхня мама – відома лікарка! Вона не дає болячці підступитися до діток, а якщо якась підступна інфекція пробереться, таки, в горлечко, то малина і чарівний мед одразу виганяли її геть.

Сьогодні особливий день! Мама і тато таємничо переглядаються між собою, тихенько перемовляються і ховають щось за спинами. Приїхали бабусі і варять на кухні кутю, там вже є все: і мед, і родзинки, і мак, і горішки, і навіть дрельовані вишні. По хаті гуляють пироги, так пахне, що їсти хочеться цілий день. В найнайбільшій кімнаті стоїть величезна ялинка. Мама пророщувала її ще аж з позавчора, а татові для цього довелося розбирати підлогу. А верхівка ялини тікала десь аж за дах. На дереві висило безліч цукерок в яскравих обгортках, гирлянди, ліхтарі, сніжинки, які вирізали самі гномики.

Марко і Оленка знали, що сьогодні Різдво. Весь світ сьогодні співає колядки, діти отримують подарунки, а на столі стоїть смачна кутя та пироги. Поприбиравши і поскладавши свої речі, чемні гномики не хотіли заважати батькам і тихенько пішли до своєї кімнати... А там...

Чорний вихор крутив посеред кімнати, тягнучи все всередину. Вже не було видно ні шафи, ні хмаринки зі снігом, залишилося тільки чарівне Маркове ліжечко, а за нього з усіх сил чіплялися лапками Снігур і Синичка. Сил було дуже мало і птахи от-от зірвуться в страшне крутовило. Марко відпустив ручку дверей і рвонувся рятувати друзів, Оленка мусила допомогти братові. Світ закрутився навколо, почорнів і діти опинилися на іншому боці світу. Бабуся розповідала їм, що є таке місце, де світ закінчується, і з нього можна звисити ноги та покричати вниз. Що там знизу ніхто не знає, оскільки все навколо вкрите густими хмарами, такими густими, аж ними можна ходити. Так от. Марко, Оленка, поважний Снічептах та Синичка раптом опинились на самому краю світу. З одного боку неба світило яскраве сонечко, з іншого – сяяли зорі, а он, ген-ген, падає сніг, а там, зліва, — дощить і райдуга. Гномики подивилися туди, де зима, там їхній дім!!! Як же так? Що трапилось?

– Не бійтеся мене, діти! Я дуже потребую вашої допомоги, — вимовив з-за каменя голос.

– Ми вас і не боїмося, ми боїмося, що за нас хвилюватимуться родичі, бо ми зникли.

– Не турбуйтеся, маленькі. Я вимушений був викликати вас та шановного Снічептаха на допомогу, оскільки всі дорослі чарівники зайняті підготовкою до Різдва і мені дуже незручно відривати їх від роботи. – На зустріч дітям виліз величезний слимак зі справжнісінькою хаткою на спині. З хатки стирчав димар, і смачно пахло малиновим чаєм. Марко жадібно затягнув повітря. Він так хвилювався за подарунки, що забув зранку поїсти.

– Що трапилось, шановний? — Діловито поцікавився Снігур, поправляючи окуляри на дзьобі. – Ви ж розумієте, що до припинення дії закляття, я нічого не вартий, як чарівник, а дітям ще не можна чаклувати.

– Ой, ні-ні! Мені ні в якому разі не потрібна чарівна допомога. Насправді так трапилось, що я загнав у свою червоногу величезну скалку. Якби я викликав справжнього лікаря, то він одразу втратив би свідомість, а про інших я вже сказав.

– Ну добре, давайте тоді подивимось. Як же нам вас, шановний, називати?

– Мене звати просто Слимак.

– Дуже приємно. Я Снічептах, це малі гноми – Марко і Оленка, діти вельмиповажних Вогнени і Перелесника, а невеличка пташечка – Синичка. До справи.

Снічептах дістав крихітну валізу з-під крильця, звідти лінзу, почав уважно обдивлятися велику червоногу Слимака. Аж от, він задоволено зацвірінькав, підкликаючи дітей. Показав їм краєчок скалки. Марко поплював на долоні, взявся тягти, скалка трошки піддалася і далі ні на сантиметр!!! Братикові стала допомагати Оленка, схопила його за сведрика, потягли вони разом, до Оленка ще приєдналася Синичка, тягнучи її за кіску. А Снічептах крапав ефірну олію, щоб розм'якшити тверду шкіру на червонозні. Скалка похиталася, похиталася і пішла наверх. Показалося трошки, потім більше-більше, в червонозні Слимака застрягло ціле дерево, яке хтось зрубав і залишив сохнути на березі річки... Снігур дав Оленці банку зеленки і показав, як правильно змазати ранку. Слимак полегшено зітхнув.

- Дякую, вам, любі мої помічники. Як же мені тепер віддячити?

- А чому ви самі собі не витягли скалки? Ви ж чарівний Слимак!

- Бачиш, хлопчику, не можна чаклувати над тим, про що навіть не здогадуєшся. Я поняття не мав, що потрапило мені в підошву, тому й не міг це витягти.

- Зрозуміло. - Як завжди розсудлива Оленка зупинила брата на півслові. - Скажіть, якщо ви той чарівний Слимак, про якого нам розповідала бабуся, адже ви живете на самому краю світу, то у вас, напевно, є друг - Синій Птах. Розумієте, сьогодні Різдво, і нам би дуже хотілося полетіти додому саме на ньому, якщо це не складно. Могли б ви запитати у Синього Птаха, чи йому не складно злітати до нашої хати, о-о-он там, де йде сніг?

- Ну, я здогадувався про це ваше бажання, ви ж онуки своєї бабусі. - Посміхнувся Слимак. - Синіх Птах - мій брат, він от-от має бути тут, ми з ним ще за півгодини до вашого прибуття домовились, що він завезе вас додому. Шановні Снічептаху та Синичко, якщо ваша ласка, то брат завезе й вас.

За мить небо затьмарилося. Оленка і Марко зачаровано слідували за величезним, на все небо птахом, навіть не синім, а таким, як нічне сніжне небо - темно-сіро-синім. Птах зупинився, опустив крило, запрошуючи маленьких пасажирів.

- Дякую вам, любі діти, щасливого Різдва!

- І вам, шановний Слимаче, смачної куті!

- До побачення!

- До побачення!

Птах кружляв в небі. Спочатку в нічному, потім - в дощовому і, нарешті, сніговому... Сніжинки танцювали собі зимовий танець, влягалися на щічки, кусали холодом, діти сміялися і червоніли. З хати на вулицю повиходили батьки і бабусі, махали руками і сміялися.

- Мамо, тату, бабусю, ми тільки що побували на краю світу! Там у Слимака була величезна скалка, а ще, а ще... - Маркові не вистачало слів.

- Та годі вже, йдіть додому, гляньте, темно вже надворі, пора до столу, — засміялася мама, обіймаючи діток. - По дорозі, помийте руки і загляньте до ялинки.

Гномики, голодні і веселі побігли до рукомийника, ретельно помили руки і витерли їх рушничком. А під ялинкою їх чекала чарівна машина і майже жива лялька Марта. Скільки ще пригод буде в гномиків!!! Але зараз вони поспішають до столу, до родини, до куті, до пирогів.

*Добрий вечір тобі,
Пане-господарю,
Радуйся, ой радуйся Земле,
Син Божий народився!*